

A ■ ELS ARTISTES

JORDI GISPERT

Barcelona. 1957

És un artista polifacètic que representa les seves inquietuds intel·lectuals mitjançant treballs amb tots els materials inimaginables.

La inspiració de Jordi Gispert necessita de la combinació de fusta, moqueta, ferro, alumini, plàstic o sorra per aconseguir allò que vol expressar.

Aquest perfeccionisme es tradueix en una pintura minuciosa, elaborada, rica en petits detalls i plena de color. És una pintura en moviment, amb una natura exuberant en què, el cel, les muntanyes, els arbres i la terra es mostren sempre com a fons i on s'incorporen detalls i símbols propers a l'artista.

Les seves obres han estat en col·leccions de París, Gottingeng, Roma, Nova York, Miami, San Francisco, Barcelona, ...

VISIONS DE L'ARTISTA

Apartada del llinatge dels eternals, trencada està la nostra unió; de la meva vista estàs desterrada (Wotan)

“ L'eix de la història s'identifica amb el propi llinatge del déu Wotan. Una cadència d'energia que, mitjançant la Valquíria, comunica el cel amb la terra. Aquest eix es correspon amb el llampec, la llança i la freixa. Brünnhilde encarna aquesta cadència. Ella és llum divina que revoltada de la seva font, cau en el món de la forma per amor als homes. Fent-se matèria temporal pren forma de dona mortal.

El cel és vermell de foc, núvols tempestuosos que dibuixen finalment una corona: és l'expressió de la còlera divina. La Valquíria s'asseu al cim de la muntanya còsmica. El seu cap és al cel, però el seu pit pertany ja a la muntanya blava. Hi ha muntanyes que per la seva singularitat es consideren sagrades. A Catalunya n'hi ha una d'especialment bella: Montserrat, tallada amb geometria pels serafins.

Així doncs és aquella el fons de la nostra Valquíria.

Més avall les cames de Brünnhilde es corresponen amb el boscam de la falda muntanyosa arborada. Contrastant amb el seu cos transparent, la Valquíria mostrarà una cama plenament formada. Als seus peus un felí acaba de caçar un ocell. La seva llança, que lluirà una punta de cristall de roca, es transformarà en una branca florida.

Reposant sobre la cama dreta i assenyalant Siegfried, mostrarà clarament tres dits de la mà. És un signe profètic de la seva fi; el cant dels tres minuts finals de la seva vida, en la tercera jornada, en el tercer acte, en la tercera escena del “Capvespre dels déus”.